

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסלעם

זאן אפרוש כנף

1242

עלון פרשת עקב י"ח אב תשפ"ו | 1 באוגוסט 2026

אוהבים אותך מספיק
כדי ליישר אותך!

"וַיֵּדַעַתָּ עִם לְבָבְךָ - כִּי כִאֲשֶׁר יִיָּסֵר
אִישׁ אֶת בְּנוֹ ה' אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ"

העלון מזכך למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

שמחה מהלב

אור ארגמן

איתי ישב עם הוריו ליד השולחן הגדול שבסלון, ערמות דפים וקלסרים הסתובבו סביבם, פתוחים ומפוזרים בכל מקום אפשרי. "תראה את זה" הראתה לו אמו, "זוהי פרסומת של קייטרינג איכותי". איתי העיף מבט קצר ופסק מיד: "לא חושב שהם טעימים כמו שהם נראים בתמונות". אמו הזיזה באנחה גם את החוברת הזו הצידה ועברה לאפשרות הבאה. שעות על גבי שעות הם ישבו כשהם דנים בקייטרינג המושלם, בלהקה המוצלחת והשמחה ביותר ובעיצוב האירוע המפואר שיתיר אחריו טעם טוב. הכול כדי לארגן לאיתי את חגיגת בר המצווה השמחה ביותר שהייתה אי פעם.

"אני רוצה להיות מאושר באירוע שלי, זה הרבה מדי לבקש?" שאל איתי בתרעומת, כשאביו כבר כעס לאחר שפסל את הלהקה השביעית שהוצעה. מול ניסוח כזה אפילו הוריו הסכימו והחיפוש אחר הלהקה המושלמת ביותר צבר תאוצה.

הימים חלפו ביעף, מועד האירוע התקרב, החוזים התחילו להיסגר, וסוף סוף נמצאה הלהקה השמחה ביותר, אולם השמחות היפה מכולם והצלם המעולה שינציח את רגעי האושר הגדולים. ההזמנות הודפסו והוכנסו למעטפות שעליהן הופיעו מילות שמחה והזמנה לאירוע החגיגי. איתי חילק אותן לחבריו בחיוך מאושר וכולם ייחלו להשתתף בשמחה.

הערב המאושר הגיע מהר ממה שציפו. איתי סיים להתרוצץ בכל רחבי האולם בודק שכל דבר ממוקם במקום הנכון. הלהקה תפסה את מקומה על הבמה, השולחנות פרוסי המפות המבהיקות היו ערוכים ומסודרים, קישוטי הקיר נתלו במקומם והצלם עמד הכן מוכן ומזומן לתפקידו. סוף סוף יכול היה איתי ללבוש את החליפה המהודרת שנתפרה במיוחד עבור הערב הזה, חליפה שהבליטה את פניו הזורחות ואת עיניו המאירות.

השעה היעודה הגיעה וזרם המוזמנים החל לפקוד את האולם. חבריו החלו להגיע בבגדיהם החגיגיים, מוכנים לשמח את חברים בבר המצווה. האולם התמלא בנעימות עדינות הפורטות על נימי הלב, והכל נע בדיוק בקצב שתוכנן מראש.

"בעוד רגעים ספורים" ידע איתי, "תפצח הלהקה בשיר החגיגי שבחרתי והאירוע יתחיל רשמית". ואכן, ברגע שהגיע המחוג הגדול אל השעה שנקבעה, החלו הצלילים העליזים לשטוף את האולם. ואז זה קרה. בפתע פתאום פסקה המוזיקה בקול צורם וחושך עז התפשט ברחבי האולם. תחילה שרר שקט של הפתעה, ואז נשמעו קולות מבולבלים מכל עבר. "זאת רק הפסקת חשמל!"

אבל איתי כבר לא שמע דבר. הוא הביט במחוגים הזוהרים באפלה וראה כיצד הם ממשיכים להתקדם בלי רחמים, בעוד כל התוכניות שלו קורסות לנגד עיניו. 'אבל כמה רציתי את זה', חשב לעצמו. 'כמה תכננתי והתאמצתי להכין הכול בצורה הכי טובה שאפשר. דווקא עכשיו זה קרה לי?'

בדיוק באותם רגעים נדלק בקצה האולם אור קטן, היה זה פנס של טלפון. אחריו נדלק אחד נוסף ומיד אחריו עוד אחד, חבריו של איתי יזמו את הדלקת הפנסים שבטלפונים שלהם ויצרו שביל מרהיב של אורות, בקצה השביל חיכו לו כל חבריו, חלקם עם כלי נגינה אמיתיים וחלקם עם כפות, צלחות, שרפרפים וכל מה שהצליחו למצוא.

באות מוסכם פחות או יותר פצחו כולם ביחד בנגינה, או לפחות בניסיון לנגן. כמובן שהשירה לא הייתה מדויקת ואפילו ניתן לומר שהקצב היה גרוע במיוחד, אבל כל אלו לא מנעו מהאורחים ששהו בעלטה לחייך ולמחוא כפיים. אפילו הנגנים הצטרפו תוך כדי שהם מנתקים את כלי הנגינה שלהם מהחיבורים החשמליים השונים. הזמר החל לשיר בקול ללא מיקרופון והחברים החלו לרקוד ולנוע במעגל גדול שהורכב מאלומות אור של עשרות פנסים קטנים. איתי נגרר פנימה לתוך המעגל, חיוור ומתוסכל, כשלפתע הוא החל לקלוט דבר מוזר: במשך חודשים ארוכים הוא חיפש את הלהקה שתעשה אותו שמח, את האולם שיגרום לו להתרגש ואת האוכל שיגרום לכולם ליהנות. הוא היה בטוח שהשמחה נמצאת אי שם, בתוך כל הפרטים שסידר בקפדנות. אבל עכשיו, כשכל מה שתכנן קרס ברגע אחד, דווקא

עכשיו השמחה האמיתית פרצה לה בכל הכוח...

הוא הביט בחבריו וחשב לעצמו: "כל הערב חיפשתי שמחה על הבמה, ובסוף מצאתי אותה בלבבות". החשמל לא כיבה את השמחה שלו, האושר האמיתי שלו בלב התחיל מהרצון והנכונות של החברים שלו לשמח אותו למרות הפסקת החשמל שהרסה את האירוע. וכאשר חזר החשמל לפעול, מיהר מישהו

לכבות חלק גדול מהאורות והשמחה כולה רק הלכה והתעצמה. פתאום כבר לא היה אכפת לו לאיתן שבגדיו ישבו עליו בצורה בלתי מדויקת, גם לא הפריע לו שהאוכל שהוגש לא היה חם מספיק, ובכלל הוא לא התרגש ממה שכל הקהל שר בקצב לא אחיד.

דבר אחד כן היה אכפת לו, שהשמחה המדבקת שגררה את כל יושבי האולם למעגלים גדולים בתוך החושך הסמיך, תימשך ללא הפסקה עד הבוקר. כי בבת אחת חלחלה לתודעתו ההבנה שפתאום ללא שום הכנה וללא שום בחירה מוקדמת, הוא היה שמח ומאושר באמת...

אנחנו רגילים לחשוב שהאושר נמצא בעוד משהו שעדיין חסר לנו. לכן אנחנו משקיעים מאמצים רבים בניסיון לסדר את המציאות כך שתהיה מושלמת. אבל פעמים רבות דווקא כאשר התוכניות משתבשות, אנחנו מגלים שהשמחה האמיתית כלל לא הייתה תלויה בנסיבות החיצוניות שחשבנו.

האושר העמוק ביותר אינו נולד מתנאים מושלמים אלא מאנשים, מאהבה, משייכות ומהיכולת לראות את הטוב שכבר נמצא מולנו. מי שמוצא את שמחתו במה שהוא ובמי שסביבו - יוכל לשמוח גם כשהאורות כבים, כי לפעמים דווקא כשחשוך בחוץ, הלב מתחיל להאיר.

”כמה זמן
תכננתי והתאמצתי!
דווקא עכשיו
זה קרה לי?”

לרכישה <<

חוויה בשולחן שבת

סיפורים טובים

סיפורים ומסרים על פרשת שבוע בגובה הלב

חז"ל!

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: עדיאל בן סימון - ירושלים

תחזור לעצמך

מיכאל בר

אולג, מאמן המקהלה, שרק בהתפעלות "אתה תהיה הסולן הראשי במקהלה!" אמר נרגשות לנער המנומס "הקול שלך כל כך עמוק ועשיר" התפעל אולג ויצא מכליו. "איפה למדת לשיר כל כך מדויק?". הנער חייך בחינניות. "אודי לא למד לשיר" ענו חבריו, "הוא פשוט נולד להיות זמר."

אודי, נער ממוצע בגיל שש עשרה תמיד אהב לשיר. אבל באותו היום שבו בחן אולג את תלמידי התיכון לקראת ההופעה בערב ההורים, הבין אודי שהקול שלו יפה, עמוק, עשיר וכובש והשירה שלו מדויקת באופן יוצא דופן. חבריו לכיתה עטפו אותו באהדה ובהערצה, ותלמידים מכל הכיתות היו מבקשים ממנו להשמיע את קולו ולהבין ממה התלהב אולג, האיש שלא מתרגש כמעט מכלום.

הוריו של אודי לעומת זאת הגיבו לבחירתו של אודי לסולן הראשי בדאגה: "איך תסתדר עם החזרות, אני צריך שתעזור לי בחנות" אמר אביו בחוסר שביעות רצון. "רק שהציונים שלך לא יפגעו בגלל החזרות הרבות", רטנה אמו. אודי חייך את החיוך החינני שלו שכבר הפך להיות מפורסם בתיכון. "אל תדאגו" אמר בקלילות, "הנחת והכבוד שיהיו לכם כשתראו אותי שר בקדמת הבמה שווים הכול". הוריו החליפו מבטים. "מילא נחת" גיחך האב, "אבל כבוד?!"

במהלך תקופת החזרות השקיע אודי את רוב זמנו באימונים. תרמה לכך גם תחושת האכזבה שלו שהוריו אינם שמחים יחד אתו כפי שרצה. בסבלנות רבה הוא היה מחכה לקטע הסולו שלו ואז היה מבצע אותו בדיוק מקסימלי,

כשאולג מאזין בעיניים עצומות ומתמלא בחיוך מתמוגג. בשיעורים הבודדים בהם השתתף אודי, הוא היה מתאר לחבריו את ההתפעלות של אולג המאמן ואת ההנאה של כל מי ששומע אותו. מדי פעם הוא היה פולט לחבריו "מסכנים שאתם לא יודעים לשיר יפה כמוני...". הם בתגובה נעו על מקומם בחוסר נוחות, אך אודי לא שם לב לכך, הוא היה עסוק בלהעריך את עצמו ואת כישרון השירה שלו.

באחד מימי החזרות, בעוד אודי מסתובב בתיכון נפוח מחשיבות ותחושת עליונות, פנה אליו נועם, חברו הטוב עוד מהגן. "מדברים עליך" הוא אמר בשקט. אור ניצת בעיניו של אודי "מדברים על הקול היפה שלי, נכון?" הוא שאל להוט. "גם" ענה נועם "אבל גם..." הוא התגמגם "גם אומרים שנהיית נפוח מגאווה" אודי הזדעף "נפוח מגאווה?" חזר על המילים בלעג "מה הם מבינים כל הזייפנים האלה, הם כנראה סתם מקנאים." נועם שתק רגע ארוך, נראה היה שהוא מתלבט מה לענות, לבסוף אמר "אולי הם סתם מקנאים, אבל רציתי שתשים לזה לב, כדי שלא תמצא את עצמך יום אחד בלי חברים...". אודי התעלם מדבריו של נועם, ובהמשך התעלם גם מנועם עצמו. הוא החליט שנער פשוט כמו נועם, לא יכול להיות חבר של בעל קול יפה ומרגש כמו שלו.

הימים חלפו במהירות, ומועד ההופעה התקרב בצעדי ענק. באחת החזרות האחרונות שם לב אולג לצרידות קלה בקולו של אודי. "זה כנראה בגלל שאתה לא רגיל לשיר" אמר אולג לאודי בסלחנות. "תפסיק להשתמש בקול שלך עד

ההופעה כדי שהצרידות תחלוף" הורה אולג לאודי. אודי אכן הפסיק לחזור על הסולו שלו, הוא כבר היה מאומן מספיק, אך כאשר נערים אחרים בתיכון היו טועים בשירה הוא היה מתקן אותם ושר בעצמו להדגמה. גם בבית המשיך אודי לשיר, מתוך רצון להוכיח להוריו את יופי קולו, ורק כאשר הצרידות הלכה והחמירה, הפסיק הוא לשיר.

ערב ההורים הגיע. הורי התלמידים ישבו בשורות מסודרות מצפים למופע הגדול. אולג קרא לאודי בדחיפות אל חדר התלבושות "בוא תחזור על הסולו שלך בפעם האחרונה, כבר כמה ימים שלא חזרת עליו". אודי החל לשיר, עיניו התמלאו בציפייה למחמאות הרגילות, אך אולג קטע אותו כבר בתחילת השירה "אתה עדיין צרוד" הוא ציין תוך

"מה הם מבינים כל הזי"פנים האלה, הם כנראה סתם מקנאים"

שהוא פוקק את ידיו, "ואתה הסולן הראשי" הוא מלמל לעצמו. "גיל" הוא פנה לנער נמוך ומתולתל, "אתה חושב שאתה יכול להחליף את אודי? אתה שר בסדר." גיל העיף באודי מבט חושש אך ענה בחיוב. אודי רצה למחות, אך הפתיח של השיר הראשון החל להישמע והוא נאלץ לעלות לבמה. שירת המקהלה עברה על אודי בתחושת

החמצה. בסיום ההופעה כאשר ירדו הנערים אל חדר התלבושות, הסתובב אודי בין חבריו בפנים חמוצות. בדידות מילאה את ליבו, אף אחד לא ניגש אליו לנחם אותו, גם לא נועם, חברו הטוב שנפגע מההתנהגות שלו. תובנה חדשה נולדה במוחו, אולי הוא איבד את תפקיד הסולן, אבל כעת הוא יעמול להחזיר לעצמו את חבריו ואת המידות הטובות שלו שנפגעו כתוצאה מהגאוה המוגזמת שהעבירה אותו על דעתו...

פרשת עקב מלמדת שדווקא כאשר אדם מצליח מאוד, הוא נדרש לזהירות גדולה מאוד: הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ... פֶּן תֹּאכַל וְשָׂבַעַתָּ וּבָתִּים טוֹבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁבַּעַתָּ... וְרָם לְבָבְךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ...". אם אדם שוכח את הבורא שנותן לו את כל המתנות הטובות, והוא חושב שהוא טוב יותר מאחרים שלא קיבלו את המתנות הללו, הוא מתנתק מהבורא, והוא עלול לשלם על כך מחיר כואב. וכאשר אדם זוכר מי נותן לו את הטוב, ונוהג בענווה ובצניעות, הוא מחובר אל הטוב.

כוחה של אהבת ישראל

בעיר אור יהודה פועלת בשכונת רמת פנקס מדרשיית 'שלום לעם', המהווה בית חם לנוער וצעירים. "נולדתי בעיר, וראיתי את הריחוק של בני הנוער מהיהדות", מספר הרב מאיר כהן, רכז המדרשיה למעלה מעשור. "זה בער בי ולא יכולתי לשבת בחיבוק ידים. החלטתי לפעול בתחום הקירוב, וברוך השם אנו רואים ברכה".

המדרשיה התפתחה לבית גידול לעשרות נערים, שחלקם אף זכו והפכו לאברכים. אחד הרגעים המטלטלים התרחש לפני כשבע שנים: "בחור שהגיע אלינו הסתבך בשוק האפור והגיע לקצה. רגע לפני שניסה לשים קץ לחייו, הוא התקשר אלי. העליתי מיד לשיחת ועידה את אחד הרבנים בארגון, והלה הרגיע אותו וקבע איתו פגישה בשיבת 'עץ החיים'. הבחור נסע לשם, ומאז הוא נשאר בשיבה ובונה את חייו. זכינו ממש להציל חיים".

לצד ההצלחות ישנם גם אתגרים. "התכונה החשובה לרכז היא לא להישבר", מסביר הרב מאיר. "יש תקופות של פריחה, ואז חבר'ה מתגייסים או עוזבים לשיבות, ואתה נשאר מול קבוצה קטנה. זה קשה, אבל חייבים להמשיך כדי לראות צמיחה חדשה". כיום הוא מקדם חזון להקמת בית מדרש בשכונת נווה איילון.

את סוד ההצלחה הוא מסכם: "מי שאין לו אהבת ישראל, לא יכול לעסוק בקירוב. ככל שיש בך יותר אהבה, כך אתה משפיע יותר. רק על ידי אהבת הבריות אפשר לקרב לתורה".

סוד הרוח

בסוף שנות ה-80 נבנה באריזונה פרויקט בשם 'ביוספרה 2'. הייתה זו כיפת ענק סגורה שנועדה לדמות סביבה אקולוגית מושלמת. העצים ששכנו בפנים קיבלו תנאים אופטימליים: מים, אור, טמפרטורה מבוקרת ואדמה עשירה. הודות לכך הם אכן צמחו מהר מאוד, אבל כשהגיעו לגובה מסוים, קרה דבר מוזר: הם פשוט קרסו ונפלו.

החוקרים נדהמו, עד שהבינו שאמנם יש את מירב התנאים לגדילת הצומח, אבל חסרה 'רוח'. בטבע, הרוח מטלטלת את העצים ויוצרת עליהם לחץ. לחץ זה מאלץ את העץ להעמיק שורשים ולייצר בתוך הגזע תאים קשיחים שיוכלו לשאת את משקלו (תופעה הנקראת 'עץ תגובה'). בלי הרוח והמאמץ, העצים בכיפה אמנם צמחו מהר, אך נשארו חלשים מבפנים וקרסו תחת עצמם.

לפעמים אנחנו מייחלים לחיים נוחים ושקטים בתוך חממה, בלי קשיים, משברים או 'רוחות' שיטלטלו אותנו. אנחנו בטוחים שאם רק יהיה לנו נוח וקל, נוכל להצליח ולפרוח.

אבל הסיפור הזה מוכיח עד כמה הקשיים, הניסיונות וההתמודדויות שבחיים, הם לא מכשול, אלא אדרבה מקור להתפתחות. הם ה'רוח' שלנו. הם אלה שמכריחים אותנו להעמיק שורשים, לפתח חוסן נפשי ולבנות אישיות חזקה. בלעדיהם, אנחנו עלולים לצמוח כלפי חוץ אך להישאר שברים וחלשים מבפנים.

שלמה המלך אמר: "כִּי אֶת אֲשֶׁר יֵאָהֵב ה' יוֹכִיחַ". הקושי שאנו חווים הוא לא עונש, אלא מתנת הבורא המאפשרת לנו לצמוח דרך הקושי ולגלות את החוסן האמיתי שלנו.

הקטן הוא גדול

בחור צעיר שטייל בהרים התלונן ואמר: "הסלעים האלו נוראיים, הם מקשים עלי את הדרך!".

לפתע הופיע מולו איש זקן שעבר במקום ואמר לו בקול בוטח: "לא הסלעים הגדולים מפריעים לך, זו רק האבן הקטנה שנכנסה לך לנעל".

בחיים אנחנו נוטים להתכונן ל"אירועים הגדולים" - המבחנים המכריעים, ההחלטות הגורליות והרגעים הדרמטיים. אבל האמת היא שהחיים שלנו מורכבים בעיקר מהפרטים הקטנים: כיצד אנחנו מגיבים כשאנחנו עייפים, איך אנחנו מתייחסים למוכר בחנות, או האם אנחנו זוכרים להודות על הדברים הפשוטים שבחיים. ה"אבנים הקטנות" האלו הן אלו שקובעות אם הדרך שלנו תהיה נעימה או כואבת. דווקא השגרה הקטנה והפשוטה, היא המקום שבו נבחן האופי האמיתי שלנו. וכשאנחנו מתרגלים התייחסות נכונה ב'קטנות', יהיה לנו את הכוח להתמודד גם עם הדברים הגדולים.

הפרשה פותחת במילים: **"וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה"**. רש"י מסביר שהמילה "עקב" רומזת למצוות שאדם דש בעקביו - אותם דברים קטנים שנראים לנו זניחים ולא חשובים.

התורה מלמדת אותנו שהברכה הגדולה תלויה דווקא בשימת הלב לפרטים ה"קטנים". הקדושה לא נמצאת רק ברגעים גדולים ומיוחדים, במצוות נשגבות ובמעשים כבירים. אלא דווקא ב"עקביים", ביכולת לעמוד איתן ולעשות את הדברים הקטנים ביותר בתשומת לב, בשמחה ובאהבה.

יהי רצון שנזכה.

כלור בבריכה

שאלה מס'
905

ארגון גדול שכר בריכה ליום נופש עבור כל עובדי הארגון ובני משפחותיהם. המתחם כלל מספר בריכות ואטרקציות שונות ליום שלם עם מגוון פעילויות. אלא שלאחר שהנופשים השתכשכו להנאתם במים, רבים מהם החלו להרגיש קוצר נשימה, כנראה בעקבות כמות גבוהה מדי של כלור, ונאלצו לצאת מהמים. כעת מנהל הארגון תובע את בעל הבריכה בטענה שהוא לא צריך לשלם לו על השכרת המתחם בגלל השבתת כל הפעילות המתוכננת עקב הכלור שבבריכה. האם לדעתכם השוכרים צריכים לשלם את כל הסכום או לפחות את חלקו היות והם נהנו מאטרקציות אחרות במתחם? או שמא הם לא צריכים לשלם בכלל, היות וכמה ילדים אושפזו בגלל כמות הכלור שהיתה במים? מה דעתכם?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שכ"א סעיף א' בדין 'אונס בשכירות' ובספר 'מאירת עיניים' על המקום סעיף קטן ו'. וב'נתיבות המשפט' סימן של"ד סעיף קטן א'.

תשובה לשאלה 'נסיעה איומה' (שאלה 904)

תקציר השאלה השבועית: האוטובוס היה עמוס בנוסעים וגברת אביבה עמדה כי לא היה מקום ישיבה. לפתע קפץ מהמדרכה אל הכביש מפגץ שעמד שם עם קבוצה גדולה של מפגינים. הנהג לחץ על הברקס בעוצמה כדי לבלום את האוטובוס שלא לפגוע במפגין. בעקבות כך, לגברת אביבה נפלו המשקפיים ואדון כהן דרך עליהם בטעות והם נשברו לחלוטין. והתיק של בחור בשם שלומי, עף ישירות לפרצופו של אדון לוי ושבר לו את השן. כעת יש לנו כאן כמה שאלות, האם בעל האוטובוס היה צריך להודיע מראש שאין אחריות למי שנוסע בעמידה, או שבכלל לא היה צריך לתת להם לעלות על האוטובוס? או שאותם אנשים שנפלו והצילו את עצמם חייבים על הנזקים, או שבכלל המפגין שקפץ לכביש חייב לשלם את הנזקים. מה דעתכם?

תשובה בקצרה: לא ניתן לחייב אף אחד מהגורמים לנזקים שנעשו, וכפי שיבואר בהרחבה.

המושג ההלכתי: מציל עצמו ואחרים בממון חברו

תשובה בהרחבה: כאשר הנהג בלם ובמעשה זה נמנעה תאונה, אלא שמצד שני נגרם היזק לנוסעים, הרי שהוא נחשב מציל אחרים בממון של אחרים, ומבואר בשולחן ערוך (חושן משפט סימן ש"פ ס"ג) שאדם שרץ כדי להציל את חברו מרצח ותוך כדי ריצתו הזיק חפצים של אחרים, הרי הוא פטור, בגלל תקנת חכמים, שאם נחייב אותו לשלם, האנשים ימנעו מלהציל אחרים. ואין לחלק ולומר שדין זה הוא רק במזיק שלא בכוונה, ואילו הנהג במקרה שלנו בלם בכוונה תחילה, כיוון שב'נתיבות המשפט' מבואר שגם אם האדם עושה נזק בכוונה כדי להציל את השני ולא הייתה לו ברירה אחרת, הוא פטור.

המפגין שקפץ לכביש והנוסעים: לכאורה יש לחייב את המפגין, כיון שהנהג יכול לטעון כלפיו שהוא כמשיב אבדה לגבי הגוף שלו, בזה שבלם כדי שלא לפגוע בו. והלכה פסוקה היא שהבעלים חייבים לשלם למשיב האבדה את הפסדו וכפי שנפסק בשולחן ערוך (חושן משפט סימן רס"ד סעיף ג') לגבי השופך את יינו כדי להציל את דבש חברו. ולכן המפגין יצטרך לשלם את הנזקים. ואולם יש לחלק, כיון שבמקרה שלנו נהג אוטובוס איננו הניזק אלא רק נוסעי האוטובוס ניזוקו, ואותם וודאי שאין לדון כמשיב אבדה. ועוד צריך לחלק, שכאן הנהג מציל גם את עצמו שהרי לא רצה לפגוע בו. ולכן מכוח זה אין לחייב את המפגין. כמו כן נראה שאין לחייב את המפגין מדין 'גרמי' - בטענה שקפיצתו לכביש נחשבת 'ברי היצא', כלומר שגרם בכך מעשה היזק בביורו, מאחר שחסרים תנאים אחרים בסיסיים לשיטות הראשונים השונות בגדר 'גרמי', שכן לא התכוון להזיק וגם לא עשה מעשה בגוף החפץ. ולגבי הנוסעים ברור שהם פטורים מתשלום הנזקים, כיון שהם אנוסים, ובאונס גמור כגון במקרה שלנו דעת הרמ"א לפטור, ואף שבדעת מרן השו"ע שם נחלקו הפוסקים אם פוטר הוא באונס גמור, יכולים הם לטעון 'קים לי' כדעת הפוסקים ולהיפטר מתשלום.

הצטרף כשגריר של אור

הצטרפו עכשיו לנבחרת השגרירים של "שלום לעם",
ובתרומה של 15 ₪ לשבוע, תוכלו לחלק 30 עלונים באיזור שלכם
ולדאוג שהאור יגיע בכל שבוע.

התרומה מוכרת לפי סעיף 46 לצרכי מס

לכל מי שאוהב
את העלון

לילדים
ולנערים

להורים
ולמחנכים

לגבאי
בתי כנסת

02-5022881 שלוחה 0
במרכזיה

או בכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

כוחנו באחדותנו

סירת משוטים תחרותית חצתה את המיצר הסוער. שמונת החותרים שישבו בה היו ספורטאים חזקים ומנוסים, אבל כמו תמיד האווירה הייתה מתוחה. כל אחד מהם היה בטוח שהטכניקה שלו היא הכי טובה, והם התווכחו על כל פרט במסלול.

בינתיים נכנסה הסירה לאמצע הים, ולפתע השמים השחירו וסערה חזקה פרצה ואיימה להטביע את הסירה. גלים גבוהים החלו להלוך בסירה הקטנה והחותרים נתקפו בבהלה. אחד החותרים החליט שחייבים לחתור שמאלה כדי לחמוק מגל מתקרב, בעוד שחברו שישב במושב הקדמי צעק שחייבים למשוך בכל הכוח ימינה. כל חותר החל למשוך במשוט שלו מתוך אינסטינקט ההישרדות הפרטי שלו, לפי הבנתו. התוצאה הייתה הרסנית. הסירה איבדה כיוון, החלה להסתחרר במקום, והפכה לפגיעה לחלוטין מול גלי הים הסוערים. גל עצום שטף את הסיפון, ונראה היה שהם עומדים לטבוע בכל רגע.

הקפטן שישב בירכתיים הבין שהבעיה היא לא הגלים, אלא החותרים. במקום לצעוק לעברם לאן לחתור, הוא לקח פטיש עץ קטן והחל להכות על דופן הסירה בקצב אחיד: טאק... טאק... טאק... "תעזבו את הכיוון!" הוא שאג מעל רעש הרוח, "לא משנה כמה כוח יש לכל אחד מכם, כשאנחנו מפוזרים אנחנו טובעים. כנסו לקצב! משוטים במים - עכשיו!"

בלית ברירה, החותרים זנחו את הוויכוחים. הם התרכזו רק בקול הנקישות. וברגע ששמונת המשוטים פלחו את המים באותה אלפית שנייה בדיוק, קרה הפלא. הסירה הזדקפה והתייצבה על עומדה, ובדחיפה אחת אדירה בקעה את הגל הענק שעמד מולה.

באותו רגע הם הבינו כמה כוח יש להם כשהם מתגייסים בלב אחד לפעול יחד.

כולנו יודעים שהסיבה שיצאנו לגלות הארוכה והאחרונה שלנו, היא מכיוון ששכחנו איך עובדים ביחד. בית המקדש נחרב בגלל "שנאת חנם", מה שנועד ללמד אותנו **את התוצאות ההרסניות של הפירוד והמחלוקת**. כשאנחנו שקועים בוויכוחים, וכל קבוצה בעם ישראל מושכת את כולם לכיוון שלה, מתוך מחשבה שזו הדרך הנכונה - אנחנו מאבדים כיוון, מסתחררים והופכים להיות חלשים ופגיעים מאוד מול אויבנו האורבים לנו מבחוץ. החוסן של עם ישראל, כפי שנאמר **"וְיָמִי כְעֵמֶךְ כִּישְׂרָאֵל גֹּי אֶחָד בְּאַרְצֶךָ"**, תלוי לחלוטין ביכולת שלנו לחתור יחד.

בתחילת הפרשה נאמר: **"וְהָיָה עֶקֶב תִּשְׁמָעוּן..."**. ה"חזרה מלובלין" רואה בפסוק הזה רמז לתקופה האחרונה של ימות המשיח. הוא מסביר שהמילה **"עֶקֶב"** רומזת ל"עקבתא דמשיחא", כלומר, הימים הסוערים שלפני הגאולה ואחרית הגלות. והתורה באה לרמוז לנו במילה - **"תִּשְׁמָעוּן..."** על הדרך היחידה בה ניתן להינצל מהקשיים ומהאתגרים של תקופה זו.

בדבריו הוא מדייק שהמילה **"שמיעה"** אינה רק האזנה, אלא היא מלשון **התכנסות ואסיפה**, על דרך הנאמר בפסוק **"וַיִּשְׁמָע שְׂאוּל אֶת הָעָם"**, שם הפירוש הוא ששאוול המלך כינס ואסף את העם.

והמסר כה נוקב: אל מול הסערות שבחוץ, הפתרון איננו להוכיח מי הוא הצודק, שכן כל אחד בטוח במאת האחוזים שהוא צודק וכולם טועים. **הפתרון הוא רק בהתכנסות, שנלמד לנהל ביחד את הספינה המיטלטלת שלנו**. וכשנלמד לעבוד יחד, מתוך מציאת המכנה המשותף, נגלה עד כמה נכונה הסיסמה "כוחנו באחדותנו". כי אין לנו כוח בלא זה.

לרכישה <<<

מהפרשה אל הלב

דיבורים טובים

מסרים קצרים על פרשת שבוע בגובה הלב

חבל!

